

V meni je bila radost dvojna. Bil sem svoboden. Črna senca za menoj bo ugasnila, hodil bom pota, ki bodo obsijana od vseh strani. Nihče mi ne bo ukazoval: Tu lezite! Tu poljubite! Pljunek na vse!

Tako čudovito mi je žarel obraz, da se je gospa Fani preplašila pred njim. Sedela je na skrinji in mi strmé gledala v oči.

«Jaz vas vseeno ne bom pozabila,» je dejala nezmislno, kakor da me je življenje s silo odtrgalo z njenih prsi.

Zasmejal sem se. Ona pa je pomračila oči in ni mogla zatajiti:

«Ne obešajte se na ženske!»

Senca, senca! je šlo skozi mene. Prekleta senca!

Krohotal sem se vseeno. Ne samo nji, vsemu, življenju, usodi. Bil sem pijan in prešeren. Zdelo se mi je, da je čas in prostor, ki je med mano, ves moj in ga morem razsipati po poljubnosti na desno in na levo...

Stopil sem na ulico. Žalosten pogled je šel za menoj. Lojza mi je nagnila glavo na ramo. Šla sva med žita, ki so bila najina postelja in najina odeja. Škrjanec je zletel v zrak... zavriskal sem.

Nisem videl ne dneva ne Lojze ne žita in ne steze; občutil, vedel in slišal sem samo eno, ki je bilo nedopovedljivo sladko in silno... imena pa mu še danes ne vem. (Dalje prihodnjič.)

Pavel Golia / Vera

Povej, kdo si, kje si bilà poprej
in kam greš zdaj!

Jaz sem
sred tem
stremljenj neskončnih — neminljivo lesketanje.
Bilà sem že povsod,
a dalje spem,
ker večna mi je pot.
Toda moj cilj ni — kraj.
Jaz sem vesoljne duše neumrljivi sen,
ki z Večnostjo in z Bogom spaja ljudsko udejstvovanje.
Kdor me še ne pozna, me čuti,
in kdor ne čuti me, me sluti,
a kdor ne sluti me, je izgubljen.